

Alku aina hankala [YP]

Post by hitodama on Sept 13, 2011, 3:04pm

Vaikka taivas ainakin toistaiseksi piti vesisateen huomassaan, näyttivät ylhäällä leijuvat raskaanharmaat pilvet siltä, että ne saattaisivat milloin tahansa käydä kapinaan ja luovuttaa sittenkin lastinsa maata kansoittavien olentojen niskaan. Bussipysäkkikatoksen suojasta maisemaa mulkoileva Reliam kirosi mielessään raskaasti meteorologia, joka vielä edellisenä päivänä oli niin kovasti vannonut ja vakuuttanut ilman pysyvän poutaisena ja saanut siten nuoren miehen ajoittamaan lähtönsä juuri tähän hetkeen. Ei siinä mitään, jos hän olisi ollut suuntaamassa vain jollekin kivalle pikku päiväretkelle Stuckald Cityn saasteiseen ympäristöön, mutta paikka johon hän oli vastikään linja-autolla saapunut, oli vasta ensimmäinen etappi. Ei luvannut kamalan hyvää, jos pitkä matka aina Zaumlaan saakka alkoi sateessa kylmettymisellä ja flunssan hankkimisella - ei etenäkään, kun koko matkan tarkoituksena oli päästä eroon nuorukaista jo muutaman vuoden vainonneesta epäonnen kierteestä.

Koska maisema ei muuttunut tuijottamisella miksikään, tuhahti Reliam viimein itsekseen ja uskaltautui lähtemään suojan turvasta avomaastoon, kohti Ceiwoodin alueiden alkamisesta kieliviä rumia puunkarahkoja. Miehen onneksi tieyhteydet suurkaupunki Stuckaldin lähiympäristössä olivat kohtuullisen hyväkuntoiset, joten hänen ei tarvinnut vielä ryhtyä tuskailemaan sen suuremmin hyvien etenemisreittien etsimisen kanssa. Sillä siinä missä pitkäkorsinen niitty tai pieni kivikko eivät hidastaneet tavallisia kulkijoita juuri nimeksikään, oli pyörätuolin avulla itseään eteenpäin rullailevan Reliamin tilanne vallan toinen. Vaikka tuolinsa renkaissa oli tylsäpiikkinen nastoitus estämässä ihan jokaiseen kuoppaan juuttumista, olivat useimmat maastot hänelle kuitenkin kulkukelvottomia. Niinpä pinnaltaan kovaksi pakkautunut maantie oli hänelle oikeaa luksusta.

Päästyään käppyräisten, kehnossa maassa juurineen sinnittelevien puuparkojen luokse vääntäytyi Reliam kaivelemaan kulkupelinsä takaosassa olevaa reppua. Muutaman rumemmanpuoleisen sadatuksen jälkeen pieneksi kutistettu poképallo, tarkemmin sanottuna sport ball, löytyi tavarapaljouden seasta ja mies saattoi nenäänsä nyrpistäen tuoda sen silmiensä eteen tarkasteltavaksi. Mielessään kävi, että hän voisi toki jättää pallon nykyiseen tilaansa ja antaa sen muhia lopun ikäänsä repun pohjalla ilman että kukaan tietäisi siitä mitään. Muistaessaan lähteneensä kuitenkin matkalle Ceiwoodin kautta nimenomaan pallon sisällön takia, päätti hän yhtä hyvin tehdä tekosensa loppuun. Niinpä hän nappia painamalla kasvatti pallon käyttövalmiiseen tilaan, ennen kuin hipelöi namikkaa uudemman kerran, osoitti kohti maata ja sai punaisen valonsäteen saattelemana suurehkon hyönteispokémonin ilmestymään vierelleen. Tovin jos toisenkin pallossa viettänyt scyther ravisteli päätään ja siipiään, ennen kuin käänsi ilmeettömät kasvonsa kouluttajaansa kohden. Sirkan pettymykseksi nuorukaisen naamalta kuvastui sama inhon ja halveksunnansekainen ilme, kuin viimeksikin heidän ollessaan kasvotusten.

"No niin, ötökkä", Reliam aloitti kääntäessään pyöräänsä niin, että saattoi katsoa suoraan kohti olentoa, joka hänelle oli väkipakolla lykätty matkaseuraksi.

"Tuosta suunnasta löytyy kuule puita ja pensaita niin paljon, että sen luulisi olevan enemmänkin kuin tuollainen ympärilleen kaipaa. Mene sinne ja vietä hauska loppuelämä."

Scyther, Saramuksi edellisen omistajansa nimeämä naaras, käänsi katseensa miehenalun kohotetun sormen osoittamaan suuntaan. Kaukana taivaanrannassa näytti todella kasvavan enemmän ja korkeampia puita, kuin mitä tällä puolikuolleella aukealla, jolla kaksikko nyt tönötti. Vaan siitä huolimatta hyönteinen ei ollut varma oliko ymmärtänyt oikein sen, mitä nuorukainen sille koetti sanoa. Lähettikö toinen sitä matkaan... Yksin? Päästäkseen kerralla eroon uudesta kumppanistaan?

"Skaii?" Saramu lopulta kysyvään sävyyn äännähti ja käänsi päätään kallistaen katseensa takaisin Reliamiin. Partanaamahan oli ollut paikalla, kun tämän äiti nimen omaan vannotti häntä pitämään pokémonin lähellään itsensä turvana! Luuliko hän houkuttelevansa scytherin unohtamaan vastuunsa kertomalla tälle muutamasta isosta puusta?

"Äh, olisi pitänyt tietää, ettei se oikeasti ymmärrä puhetta", mies mutisi, mikä sai puhutuista asioista hyvinkin perillä olevan Saramun sirittämään närkästyneesti. Reliam ei ääntelystä piitannut, vaan kaivoi repustaan esille uuden esineen: pienen pussin pokémonilleen varattua ruokaa. Napattuaan pari kuivaa

nappulaa hyppysiinsä nuorukainen viskasi ne voimiensa takaa eteenpäin ja veti kasvoilleen innostavimman ilmeen, mitä tähän hätään vain sai loihdituksi.

"Ruokaa! Nouda! Mene syömään! Nam nam!" rampa kannusti ja viittilöi liioitellun selkeästi kohti ruokaa ja samalla myös metsikköä. Saatuaan selkeän käskyn Saramu lähti vastentahtoisesti lentämään maata viistäen eteenpäin, ja Reliam huokaisi helpotuksesta.

Pokémonin mentyä kouluttajan tittelistä eroon päässyt mies alkoi kääntää tuoliaan ympäri ja mietti samalla, mitä hän kertoisi äidilleen ötökän kohtalosta. Kenties hän vain sanoisi sen yksinkertaisesti karanneen. Vaikka äidillään oli jonkin verran kokemusta pokémoneista omistamansa minccinonrääpäleen takia, ei tämä varmaankaan tietäisi hyönteistyyppin olennoista niin paljoa, että osaisi epäillä asiaa. Nuorukainen itse taasen voisi nyt suunnata takaisi Stuckaldiin ja sieltä ehkä Lemidaen kautta Zaumlaan, sillä suoraan sanottuna häntä ei huvittanut viettää aikaa Ceiwoodin ikhippien asuinsijoilla. Zaumlaan päästyään hän--

"Skai-ii!" Takaisin kohti bussipysäkkiä rullailemaan lähteneen nuorukaisen mietteet keskeytyivät, kun syömisensä syönyt scyther surrasi hänen vierelleen ja sai miehen hätkähtämään melkoisesti.

"Noh!" Reliam äyskäisi ja huitaisi hätyyttelevästi kädellään kohti pokémonia, joka oli saanut hänet niin nolosti säikkymään.

"Ei voi olla oikeasti noin vaikeaa! Sen kun menet vain, ihan sama minulle! Katso, et ole enää minun pokémonini!" Viimeisimmän sanottuaan Reliam poimi syliinsä jääneen poképallon ylös vain viskatakseen sen näyttävän elkein maahan. Jos olisi voinut, olisi hän kenties tallonut sen hajalle, mutta nyt hänen oli tyytyminen vain jäämään tuijottamaan mitä ärtyneimmällä katseella scytheria, jonka kasvoilta ei hänen mielestään erottunut mitään tunteista tai älystä kieliviä ilmeitä. Tyhjäpäiseksi olennoksi se osoitti kuitenkin huomattavia kykyjä tuijotuskilpailussa, joka lopulta päättyi vasta Reliamin alkaessa tuntea itsensä tyhmäksi pokémonin kanssa kiistelemisen takia.

"Voi sun saamari... Tehdään kuule sitten tämä vaikeimman kautta, tehdään toki. Mennään yhdessä sinne kivaan pikku viherpiperryskaupunkiin asti ja katsotaan, kuinka kiva siellä olisi asua", Reliam suorastaan murisi ryhtyessään tavoittelemaan pois viskaamaansa poképalloa takaisin näppeihinsä. Se ei kuitenkaan ollut ihan helppoa, kun samalla olisi vielä pitänyt olla putoamatta tuoliltakin, joten hetken äheltämisen jälkeen Saramu puuttui peliin ja poimi pallon tarkasti käsiteriensä väliin ojentaakseen sen kouluttajalleen. Huomioimatta sirkan avuliaisuutta mies nappasi pallon itselleen heti, kun se saapui hänen ulottuvilleen, ja heivasi sen ruokapussin kera takaisin reppuunsa. Jos kerran tässä oli kuitenkin pakko sitä Ceiwoodia kohti suunnata, voisi hän ainakin pitää kovapäisen pokémonin ulkona siltä varalta, että se tajuaisi itsekseen metsän hauskuuden ja lähtisi lätkimään. Saramu tosin uskoi, että sai pysyä vapaana tarjoamansa avun ansiosta, mikä sai sen päättämään olevansa jatkossakin avuksi kaikin mahdollisin tavoin. Ehkä Reliam alkaisi siten lopulta uskoa siihen, että scyther voisi todella olla hänelle hyödyllinen kumppani.

Käännettyään taas kerran pyörätuolin ympäri lähti kiukusta yhä puhiseva mies hieman taempana lentävine pokémoneineen etenemään kohti tuuheakasvuisempia puita ja samalla Ceiwoodin sydäntä. Lieni kaiken kansan onni, ettei muita kulkijoita sattunut vastaan taivaan hetken kuluttua revetessä rankkasateeseen ja nuorukaisen kirjavan kirosanavalikoiman päästessä myrkyttämään ilmaa kotikaupunkinsa saasteiden tavoin.
